Kun-Szent-Márton, 1888. julius 1. 27. szám. Második évi folyam.

KUNSZENTMÁRTON és VIDÉKE

HELYI ÉS A TISZAZUG ÉRDEKEIT KÉPVISELŐ HETIKÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Egy évre . . . . . 4 forint.
Félévre. . . . . 2 forint.
Negyed évre . . . . 1 forint.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: főtér, Némedy-testvérek házában.

HIRDETÉSEKRE NÉZVE: a lap egy oldala 18 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. — Bélyegdíj külön 30 kr.

NYILTTÉRBEN minden egyes sor közlése 30 kr.
Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen minden vasárnap.

Felelős szerkesztő: BALGA LAJOS.

Egyes szám ára 8 krajczár.

A szegényi ügyről.

II.

A szegénység és tömeg-nyomor okait közvetve elháríthatjuk különösen, — ha az oktatás ügyet a kor szinvonalára emeljük és ez utóbbinak termékenyitő lehelletével és áldáshozó sugaraival a munka ösztönt és munka szeretetét ápoljuk; a nép minden rétegeiben a becsérzetet, önállóságot és függetlenséget fejlesitjük; mindenek felett pedig a nagy és főfontosságu önsegélyezési elvet meg a társulási szellemet ébresztjük és megszilárditjuk.

Miután azonban ilyen mélyen menő társadalmi reformok üdvös hatása csak hosszabb idő lassu következménye szokott lenni, és a már létező bajokon egyidejileg alkalmazásukkal észrevehetőleg igen keveset lenditenek, továbbá azon körülmény, hogy mindig vannak és lesznek egyesek, sőt egész rétegek az alsóbb néposztályokban, amelyekre a fent érintett intézkedések azonnal ki nem terjeszthetik, és csak embertársaik jótéteményei mellett élhetnek és állhatnak fenn; vagy olyanok, kik saját erejükből önmagukon segiteni sohasem lesznek képesek, e társadalmi rendeltetésöknek megfelelőbb polczra önerejükből alig emelkedhetnek: előáll szüksége annak, hogy egyébb tényleges közvetlen eszközökkel: alamizsna és könyöradománnyal kell e védtelen nyomor és inségben sinlődő embertársainkon segitenünk.

A szegény ápolásnál tényleg közreműködhetnek az állam, a község, vagy az e czélra társult jótékonysági egyletek, vagy végre az egyházak és a magánjóltevőség.

E rendszerek közül tagadhatlanul korunknak legmegfelelőbb a községi adakozási rendszer, melyet hazánk törvényhozása is elfogadott, mert a község ismeri legjobban tagjaanyagi állapotát; a község segélyezési kötelezettsége miatt jobban őrködni fog a szegényiséget előmozditó körülmények felett; a községi rendszer az igazi szegények és tehetetlenek kitudását és támogatását megkönnyiti, a felügyeletet és ellenőrzést lehetségessé teszi, és számos téveszméktől, communisztikus törekvésektől és visszaélésektől is óvja meg a társadalmat, amelyek a többi rendszerek egyike vagy másikával karöltve szoktak előfordulni.

A községi adakozási rendszer azonban nem zárja ki a többiek üdvös versenyét, sőt egymást segitve és támogatva, egymás mellett jól megférnek, és egymást kiegészitik; mert ott, hol a magánadakozás csekély, a humanitási intézetek gyérek, az egyház-társulatok szegények: a község; ott pedig hol ennek ereje sem elegendő, például nagyobb elemi csapásoknál, pusztító háboruknál, nagyobb mérvü gazdasági kriziseknél, midőn egész vidékek sujtatnak, a tekintélyesebb eszközökkel ellátott állam tényleges közvetlen fellépése leend helyén, sőt néha alig nélkülözhetlen.

A községi adakozási rendszernél követendő elvek pedig következők volnának: Adakozzunk csak igazán munkaképtelen szegényeknek; annyit egyszerre, amennyi az elsőrendü legnélkülözhetetlenebb létfentartási eszközökre szükséges, mert a bőkezü alamizsna osztogatás csak növeli a szegények létszámát, munkakerülésre és henye életre szoktat; az alamizsna nyujtassék élelmi szerekben, ruházat ban és csak kivételesen pénzben; a szegény munkaereje lehetőleg használtassék fel, hogy becsérzete el ne tompuljon; hagyassék a szegény háztüzhelye körül, mert ennek erkölcsileg is jobbak hatásai; végre minden községben vezettessenek külön szegényi lajstromok, hogy az adakozás mindenkor a szegények anyagi helyzetének és viszonyainak ismeretére alapittathassék; végre ott, ahol a szegény-segélyezési rendtartás életbe van léptetve, a nyilvános koldulás semmi szin alatt se türessék meg.

Ezen kivül vannak a szegénység elhárítására és tovább terjedésének megakadályozására czélzó intézmények, melyek ujabban hazánkban is mindinkább alkalmas talajra találnak és minden államban, mely boldogulva halad előre, okvetlenül meg is valósitandók; ilyenek a munkás társulatok és fogyasztási egyletek; a jól berendezett takarékpénztárak, biztositó intézetek és zálogházak, bölcsődék és árvagyermekei intézetek, dologházak, stb.

Ezekről bővebben más alkalommal. ⊙

Népünnepély.

Amint jóelőre falragaszok hirdették az ünnepély kezdetét és sorrendjét, az teljes mértékben megtartatott. Az ünnepély napján délután 4 órakor a szentesi harsogó banda rázendítette az indulót, eldördülvén háromszor az ágyu e jelre; bár az ég borult s már-már szakadni véltük az esőt, szórványosan megindult a kis számu néptömeg. A siker csaknem láthatolag oszlott. Annál meglepőbb lett ugy a rendezőség, mint a versenyzők és a közönségre néve, hogy mire az ünnepély teljes mértékben kezdetét vette, jólfehet, mindig borult volt az ég, a levegő üditővé lett és az eső nem gátolta meg az ünnepély megtartását.

A verseny a lisztfuvással vette kezdetét, ezt követte az aludttej etetés, melyre csakis gyermekek pályáztak. A közönség igen jól mulatott a furfangos gyerkőczökön, kik a liszt és aludttej vegyüléktől ugy néztek ki, mint a tejbe esett legyek. Dijat nyertek négyen, egy-egy ezüst huszast. A harmadik verseny a távgyaloglók megérkezése volt. Érdekes benne, hogy a pályázók mind napszámos emberek voltak és kiindulási helyöktől a kitüzött czélig, bár a pályabiró hevesen tiltakozott, egymást üzve a versenyzők majdnem mindenütt futólépésben jöttek és csak igy tehették meg a gyalui csárdától a felső erdő közepéig az utat háromnegyed óra alatt. Ki is voltak merülve az illetők. Az első beérkező volt Nyilas János, kapott 1 drb. császári aranyat, a második érkező két ezüst frtot.

A távgyaloglás után következett a szamár futtatás. Futott öt szamár. Az első nyert egy ezüst zsebórát, a második egy finom tejt pipát, a harmadik egy remek kost.

A czéltűtésre pályáztak legtöbben, azonban 20 pályázó kösül egy tüött czélt, a nyert egy finom pénztárczát.

A czéllövészetre az intelligens osztályból jelentkestek legtöbben. Teljes centrumot nem talált senki, a külső körba lőtt négy egyén.

A szákfutásra tizen vállalkoztak. Kidőlt közülök hét s igy mind a három futó dijaztatott. Az első kapott egy ezüst huszast, a második egy zsebórát láncczal, a harmadik egy kalapot.

Lekváros lepény evés. A fojtós eledel élvezeténél meglehetősen rázoalgáltak á lepény közepébe rejtett ezüst forintra a pályázók. Az igaz, hogy már türetmüket annyira elvgasztették, hogy egymást kezdték bekenni. Az egész jeleneten jóizülleg mulatott a közönség. A nyertes egy alapos evő kömüves inas lett.

Három negyed 7 órakor jelentek, hogy jönnek a csolnak versenyzők. Ezek közül az első nyertes Bozóky János lett, 10 perczel érkezett be a többiek előtt. Csak a csolnakázó egylet tagjai pályáztak az egylet ladikjain, és igy a nyeremények az egylet javára lettek fordítva. Nyeremények voltak: egy cs. kir. arany, egy réz bogrács, és egy finom tapló kötő táska.

Az éj beáltával bocsájtattak a rakéták és igen sikerült tüzijátékot rendezett Novaszel helybeli iparos

Ugy helyből, mint vidékről szép számmal voltak jelen és az ijesztő idő daczára látszott az ünnepélyiránti érdeklődés.

Egész reggelig egy nagyobb sátorban kedélyesen mulatott az intelligens osztály, egy másik sátorban a kisnép. Egyes tárgyak elárusitása és jegyekből körülbelül 250—300 frt folyt be a pénztárba.

Elismerés illeti az iparos osztályt lankadatlan buzgalmáért s ennek kapcsán a pályabirákat, elárusitó nőket és rendezőket a közremüködésért, mely mindenestre előmozditotta az ünepély sikerét és fokozta a szent és nemes czélra fordítandó tiszta bevételt.

Tisztelt szerkesztő ur!

Engedje meg, mi is, mint igénytelen napszámosai társadalmi életünknek, szerény soraink becses lapjában alkalmatlankodhassunk és elmondhassuk nézeteinket egy olyan közszükséget képező ügyről, minek megvalósitása majdnem elodázhatlan, — a mai állapotok és körülmények között pedig teljesen indokolt, — és vellünk együtt érező számtalan érdektársaink közóhajtásával is találkozik; ami pedig nem egyéb, mint városunk lakosainak egy teljesen fertőtlen tiszta és friss ivóvizzel való ellátása, illetve ilyen kutnak a város közönsége által legkönyebben hozzáférhető helyen és oly módon leendőlétesitése, fölállitása, mely a mai fölvilágosult korszak magas technicai fejlettségének segélyével ugy a célszerüség és közkedveltség, mint ezekből folyólag a közegészség istápolása és fönntartására irányitott igényeknek is minden irányban és tekintetben megfelelni képes legyen.

Hogy mi inditott bennünket ezen eszme megpendítésére s ha lehetséges, jelen felszólásunk, ugy más egyébb hathatós motivumok felhasználása mellett hivatott közegeink által

leendő mielőbbi keresztül vitelére is, ugy hiszszük elég volna a ‚közszükség' jelszóra hivatkozzunk, — ámde mivel lehetnek olyanok is, kik jólétök közepette nem is gondolnak az éhező, szomjazó páriákra, és a kiknek csak odáig terjed okoskodásuk, miszerint a viz csak mosakodni való — a kik is csupán ezen szempotból fogva fel a dolgot, vérükké vált köztakarékoskodásra és ‚nem adunkra' való hivatkozásukkal a legnemesebb és hasznosabb ügynek is hátat forditanak, avagy épen ellenszegülnek: — az ilyenek felvilágositására, meggyőzésére jónak látjuk nézetüket nehány eclatans példával illustrálva bővebben indokolni.

A statisticai kimutatások valamint számtalan más hiteles adatokból összeállitható, köztudomás szerint nem egy helyütt fordultak már elő, és megtörténni fognak esetek arra nézve, hogy az ugynevezett ragályos járványok orgiákat csapva mindenütt ott szedegetik el legirgalmatlanabbul ártatlan áldozataikat, hol a közegészség iránti felügyelet avatatlan kezekre bizatik, vagy pedig ott, hol az emlitett közegészség iránti felügyelettel megbizott közegek hideg közönyösség, semmit nem tevés, avagy bármi más meg nem magyarázható, azonban elég szükkeblü indokokból a hivatlanul beköszönteni szokott ragályos járványok meggátlására, vagy legalább megfékezésére szükséges óvintézkedéseket ideje korán megtenni elmulasztották, avagy azok elháritása tekintetéből egyátalán semmi óveszközök megszerzéséről nem gondoskodtak.

Nem célunk az, hogy ezen tételes igazság, documentizált factumok fölemlitésével bárkinek, annál kevésbbé az illető közegek ide vonatkozó müködéseinek birálgatásába bocsájtkozzunk, azok ténykedéseire mutogassunk és még kevésbbé van szándékunkban az, hogy ez által akár egy, akár más irányban bárkit is gyanusitsunk, közönyösséggel, avagy épen hanyagsággal vádoljunk, — de az elől sem akarnánk kitérni, ha — mint a fönforgott esetben — szemünk láttára történnek a közegészség föntartásának rovására oly visszás dolgok, melyek a legflegmaticusabb természettel biró egyéneket is kiforgathatják sodrukból s önkéntelenül is eszökbe jut egy jobb állapot utáni sóvárgás reménye.

Mert hiszen ki ne ismerné, ki ne tudná közülünk a csak alig néhány héttel előbb megtörtént azon undort keltő esetet, amidőn az érben levő városi födetlen közkutból napokon, vagy talán heteken keresztül is egy büzhödt hulla teteméről itta tudtán kivül közönségünk jórésze a bacillus levet, s ki biztosit arról, hogy több más magán kutból is, melyekből közönségünk ivó vizzel szokta magát ellátni, nem-e ivott már olyat? avagy hasonló esetben nem-e fog még inni máskor is?

Mentesitve vannak-e azon kutak egyszersmindenkorra gyermekek, vagy más szerves állatok beleesése, vagy flane bele dobatása ellen, — melyeknek mindanyia felosztásuk következtében a ragályt okozó bacillusok miriádjaival fertőztelhetik meg közönségünk nélkülözhetetlen ivó vizet s óthatják belé a legveszedelmesebb ragályt?

De menjünk tovább, nem felfogható-e a legprivitivebb észjárással is az, hogy minden födetlen, nyilt kut, miután közvetlen érintkezésben áll a külső levegővel, többé-kevésbbé telitve van ázalagokkal, ugy annyira, hogy nehány napi használaton kivüli tétellel már szabad szemmel is észrevehetők benne az ázalagok, mint az már nehány ilyen ivókutnál elő is fordult, honnan a viz hordását is beszüntették

S kérdjük továbbá, felügyel-e annak tisztán tartására valaki? — könnyen hozzáférhetők azok? — s nem fedetik-e olykor-olykor azon használata, avagy tisztitása(?) fejében bizonyos, habár csekély összeg is, mely a szegényebb osztályra nézve ha nagyobb terhet nem ró is, mégis csak áldozattal jár? elegendők-e azok a szükséglet kielégitésére vagy nem?

A jelen viszonyok között épen nem elegendők, mert hisz csak kevéssel előbb tétette dobszó által közhirré az előljáróság azon hirdetményt is, miszerint a Körös folyó vizének használatától óvakodjék mindenki; de biz ezt annyiszor kellene megtennie, ahányszor árad és zavaros.

Ezek és még több más föl sem sorolható indokból vettük föl tollunkat, mint a szabad szólás fegyverét, hogy azzal rámutassunk a közbajokra és siettessük — még mielőtt félelmetes ellenségünk sujtó csapásait éreznénk melleinken — a fentebb érintett módon készitendő köz-ivókut felállitását, — hogy figyelmesztessük áldozatkész előljáróságunkat addig is, mig majd már késő nem lesz, — hisz hallomásunk szerint már foglalkozott is egy furott kut felállitásával városi mérnökünk, a mennyiben az előkészületeket megtette volna már ahhoz.

Nem volna tehát már egyéb hátra, mint az, hogy előljáróságunk felkarolná ez ügyet s akár árlejtés, akár más megbizható uton érvényt szerezne a közóhajnak, — mi pedig azon édes reményben zárjuk be a sorainkat, miszerint ha Isten szent fölsége életünknek kedvezend, jövő ilyenkorra már 6—7 fokos frissen huzott hideg vizzel olthatjuk el égető szomjáságunkat s hozsannával kiáltandjuk: ‚Éljen a kristály tiszta viz előállitója!!'

Többen.

Világfolyása.

A delegátiók immár befejezték müködésöket. Mindkét bizottság bizalmat szavazott Kálnoky grófnak a külügyek tapintatos és helyes vezetéséért, Bauer báró hadügyministernek pedig rendelkezésére bocsájtották a kért milliókat, melyek a jelen évi hadi költségvetés szerint összesen 179 millió 300 ezer frtra rugnak. Midőn ez összeg megszavaztatott, még a leghivebb kormánypárti honatyákban is elszorult a lélekzet s fuldokolni kezdett bennök a lelkiismeret, hogy hova jutunk ezen az uton, ha tovább is igy haladunk? Mert eltekintve az alkotmányosság szigorubb követelményeitől, fájdalmas a gondolat is, hogy ime, valahára mutatkoznék kilátás az uj szeszadó, uj dohánytörvény, s egyébb pénzügyi müveletek folytán megszüntetné a hiánylatot, milyen büszke öröme lenne az uj magyar államiságnak két év mulva a világ elé állani azzal a tényállással, hogy helyre van állitva államháztartásunk egyensulya. De éppen most meg beüt a háborus világ, s elviszi azt a szép megtakaritást sőt még majd jóval többet is, amivel bedughattuk volna a költségvetésünkben mutatkozó hiányokat. Mikor valami szép, nemes cél hosszu időn át elérhetlennek látszik, azért az ember hőbben sovárog, jobban kivánja, mint bármely más, jóval nagyobb értékü sikert. Igazi ártatlan gyermeki örömet éreztünk volna a hiánylat eltünése felett, talán nagyobbat, mint egy a muszka fölött aratandó diadalom; mert ez az öröm ugy sem lesz tiszta, amint hogy a diadal se lesz egészen a mienk, csak felében a dicsőségből pedig semmi; mert azt az osztrák cimer, a fekete-sárga lobogó teszi fel a maga fejére. Ezek után a fődolog csak az, hogy a nagy megterheltetés, a készülődés és készenlét e sulyos állapota ne sokáig tartson, hanem aminek meg kell lenni, hát legyen meg idejében, mig a készenlét ki nem fáraszt bennünket, annál inkább, mert mindent egybevetve, ez idő szerint a pillanat reánk nézve kedvezőbb, mig jobbá már aligha válhat.

A bosnyák és hercegovinai állapotokról Kállay Béni közös pénzügyminister referált. Mindent rózsaszinü üvegen át mutatott be a t. delegátusoknak s szerinte az okkupált tar-

TÁRCZA.

A haldoklók kivánsága.

— BESZÉLY. —

Irta: SIMA FERENCZ.

(Folytatás.) (23)

A Szacsvay testvérekre kinos hatással volt az a hir, hogy a birót a törvényszék által kirendelt orvosok közbenjöttével boncolják föl és pedig azon gyanuból, hogy a birót Szacsvay Péter fojtotta meg. Az ifju egy cseppet sem aggódott a boncolás eredménye iránt, hanem keservesen vette, hogy nevét ily ocsmány bünnel hozták kapcsolatba; a nők azonban aggódással várták a fejleményeket; mert tudták, hogy Boldogh Pál polgármester rossz lelke mindenre képes, s bár hitték Péter teljes ártatlanságát, mégis remegtek, hogy a polgármester ördögi kezének nem sikerül-e oda keverni a kártyát, hogy az orvosok terhelő véleménnyel álljanak elő. — Még Gábor is osztá e tekintetben a két leány aggodalmát, annyival inkább; mert a lelkész is azt mondá, hogy egy rossz ember, ha akar, sokat árthat.

A testvérek azonban nem mertek aggodalmukról Péternek szólni; mert ez igy is folytonosan mérges és izgatott volt.

Péterék a városi főorvostól értesültek arról, hogy a polgármester tanácsára a rendőrfőkapitány a birónak hivatalos boncolását rendelé el, s mivel azon hirrel szemben, mellyel a szakácsné Szacsvay Pétert, mint a biró gyilkosát vonta a közönség elé, a városi főorvos már a helyszinén kijelenté, hogy a biró szélhüdés áldozata, s halálához a kül erőszak semmi árnya sem fér, annálfogva ő ezen, Szacsvay Péter elleni gyanuból elrendelt hivatalos boncolást nem vezetheti, hanem törvényszéki orvosok kellenek.

— Eh, bánom is én, ha a király orvosával boncoltatják is fel. — Nem tartozik reám, mondá az ifju ideges ingerültséggel. Pedig dehogy nem tartozott rá! Egész lelkében fel volt háborodva az eset miatt s felháborodását csak fokozta, mikor értesült, hogy a polgármester a királyi ügyésznek azt javasolta, hogy Pétert vettesse vizsgálati fogságba.

— Szégyen, gyalázat! kiáltott föl az ifju. — Ezt az embert nyilvános helyen fogom megkorbácsolni!

A királyi ügyész, mint azt már mondottuk, nem fogadta el a polgármester tanácsát és kijelenté, hogy miután a városi orvos egyedüli szakvéleménye eddig megdöntetlenül áll a gyanuval szemben, annálfogva Péter letartóztatásáról még csak beszélni se lehet.

A polgármester vére azonban égett a bosszutól, s ha lelkébe szállva, maga is azon meggyőződésben volt, hogy Péter ártatlan a biró halálában, mégis ugy vette, hogy ezt az eseményt az ő kedvéért adta a végzet, hogy megbosszulhassa magát Szacsvay Péteren.

S midőn látta, hogy a királyi ügyész nem akar eszköze lenni az ő bosszuérzetének, elhatározta, hogy maga, mint járási tisztviselő, mint akinek előnyomozatási jogai vannak; veszi a dolgot kezébe, s ha le nem csukatja is Szacsvay Pétert, de hogy szégyene, gyalázata annál nagyobb legyen, panduri őrizet alá helyezteti házát, azon cimen, hogy Szacsvay Péter meg ne szökhessen.

Azon nap reggelén, amikor a törvényszék által kirendelt orvosok a boncolást megkezdték: Csatnaki csendbiztost négy csendlegénnyel megjelent Szacsvay Péterék házánál s felmutatá Péternek a polgármester azon rendeletét, mellyel ő (a csendbiztos) utasitva van, hogy Szokol Péter járásbiró megfojtásával gyanusitott Szacsvay Péter házát vegye csendőri felügyelet alá s tudassa Szacsvay Péterrel, hogy neki saját házát, további intézkedésig, nem szabad elhagyni.

— De hisz, uram, szólt dühében reszketve, halálsápadtan az ifju, ez a legbrutálisabb támadás a személyes szabadság ellen, melyért önök állásukkal s vagyonukkal felelősek.

— Én nem, felelt a csendbiztos; mert én egyszerüen végrehajtom a rendeletet, mellyel meg vagyok bizva.

— S mit szól ön ahoz, ha én cselédeimet összehivatom és önöket kiveretem innen?

— Ezt ne próbálja meg az ur; mert az esetben, nem törődöm vele, hogy jogos-e, igazságos-e megbizatásom hanem lövetni fogok.

— És meddig és hol akarnak az urak házamnál tanyázni?

— Hogy meddig, az attól függ, hogy mikor rendel a polgármester vissza bennünket, s ami azt illeti, hogy hol akarunk tanyázni, erre nézve a dolog ugy áll, hogy két pandur az utcán, kettő pedig itt az udvarban, az ajtók előtt fog őrt állani.

— S ön?

— Én ugy nappal, mint éjjel elnézek egy párszor erre.

— Talán kényelmesebb lenne, ha egy szobát rendeztetnék be számára, szólt az ifju, mintegy gunyolni akarván a csendbiztost; de hangja reszketett a felindulástól.

— Uram, ne feledje, hogy én itt kénytelenségből vagyok szólt a csendbiztos, kit bántani kezdett Szacsvay Péter sértő hangja.

— Igaza van, ezt be kell látnom. — Ez elnézés és türelemre utal ön iránt. Hanem a polgármester, a nyomorult gazember, meg fogja ennek a mulatságnak fizetni az árát.

(Folyt. köv.)

tományok Ausztria-Magyarországnak valóságos Eldorádója. Hogyne, mikor ott nincs földadó' ármentesitési költség, csak tized. A hadsereg költsége sem nyomja a tisztelt bosnyák és hercegóc vállakat; mert azt a monarchia két allama közösen fizeti; ezenkivül ez ujkori Eldorádóban a közös kormány gyárakat, iparvállalatokat rendez be, s a vasutak is a mi költségünkre épülnek. Igy elég aztán az okkupált tartományok jövedelme a saját közigazgatási kiadásukra. Valóban irigylésre méltó sorsuk van az okkupált tartományok lakosainak.

A hét fontosabb politikai eseményét különben az uj német császár trónbeszéde képezi, mellyel a német birodalmi gyülést junius 25-én személyesen megnyitotta, olyan ünnepélyességek között, aminőkkel csak az 1871-iki parlament, az akkor a harcmezőn megtermett egészséges német birodalom legelső törvényes népképviselete nyittatott meg. II. Vilmos, az uj császár ugyan azzal az impozáns pompával jelent meg a parlament előtt, mint egykor nagyatyja, az uj császárság megalkotója. Mint 1871-ben, ugy most is a német birodalom kiváló fejedelmei voltak a császár kiséretében.

II. Vilmos császár a birodalmi zászló és jelvények elővitele mellett vonult a fehér terembe, hol a trónon feglalt helyet, mig az uralkodó hercegek a császárné mellett a tróntól jobbra helyezkedtek el, a tróntól balra pedig a királyi ház hercegei és más német fejedelmek ültek. E fényes gyülekezet előtt olvasta föl II. Vilmos császár első trónbeszédét, mely megfelel a történelmi nevezetességü alkalomnak s a nagy várakozásnak, melyeket hozzá füztek.

A trónbeszéd erősen hangsulyozta a béke fentartásának szükségét s II. Vilmos ugy mutatta be magát, hogy egészen nagyatyjának nyomdokain akar haladni a kül- és belpolitikában. Rendületlenül fön akarja tartani a szövetséget Ausztria-Magyarországgal, melyről igen meleg hangon s a következőleg emlékezik meg: »szövetségünk Ausztria-Magyarországgal általánosan ismeretes. Német hüséggel ragaszkodom hozzá nemcsak azért is, mert e védelmi szövetségben alapját látom az európai egyensulynak, valamint a német történet hagyományát, mely szövetségnek tartalmát ma a német nemzet egész közvéleménye helyesli, s mely a fejlődött európai népjognak megfelel, miként az 1866-ig háboritatlan érvényben volt.«

Az uj császár programmja tehát békét és barátságot proklamál minden irányban s uralkodását I. Vilmos politikája egyszerü folytatásának hirdeti.

II. Vilmos megkoronáztatása Kőnigsbergában az ősszel fog végbemenni.

Oroszország felől — talán a békés hangu porosz trónbeszéd következtében — ismét békés szelek kezdenek fujni s az orosz lapok mindenáron elakarják hitetni, hogy minden állam hőn ohajtja a békét, egyedül (?) Ausztria-Magyarország az, mely folyton fegyverkezik, mig Franciaország jobban fél (?) a háborutól, mint a tüztől. Német- és Oroszország szintén egyformán ohajtja a békét, csak Ausztria-Magyarország követ harcias célokat.

Érdekesnek tartjuk e helyen fölemliteni, hogy Oroszország nem fogadta el az ismétlő puskákat, azon egyszerü oknál fogva; mert az uj puska ellenkezik az orosz katona harcmódjával, nem lovagias fegyver s csak a nemzetek hozták be a sok és gyors lődözés szokását, mely pedig nem engedi a karddal, szuronnyal való lovagias harcot.

Helyi és vidéki hirek.

— **Plébánosi beköszöntő.** Dósa József, városunk plébánosa f. hó 29-én, vagyis Péter-Pál napján a nagy mise alkalmával tartotta plébánosi beköszöntőjét. A beköszöntőről teljes elismeréssel nyilatkozhatunk, mellyel megerősitette föltevésünket, hogy benne valóban finom uri embert nyertünk, ki ugy Isten dicsőitése, valamint a hivek lelki javának előmozditása, és felvirágozása érdekében fáradhatlan munkás leend. Amidőn őszinte örömmel üdvözöljük körünkben, rajtunk a sor őt ezen általa kitüzött nemes munkálkodásában támogatnunk. Ismételten üdvözöljük plébánosunkat!

— **Köszönet nyilvánitás.** Mindazoknak, kik szivesek voltak az ipartestület által a „Jó sziv“ javára rendezett népünnepélyen ugy közremüködéseikkel, valamint ajándéktárgyak küldésével az ünnepély sikerét elősegiteni, ezuton is hálás elismerését és köszönetét fejezi ki az ipartestület. (Ugyanitt megjegyezzük, hogy a népünnepély alkalmával befolyt jövedelemről a kimutatást, miután az még nincs összeszámolva, lapunk legközelebbi száma hozni fogja.

— **Elgázolás.** A f. hó 29-én rendezett népünnepély alkalmával, amidőn közönségünk az ünnepély szinhelyére vonult ki, a kocsik közül egy Balla Antal fián keresztül ment s ennek czombcsontját eltörte. Elég szomoru! Különben a kocsisnak nagy ügyetlenségére mutat, hogy ez megtörtént; másfelől pedig igen jól kellene azt tudni annak a kocsisnak, hogy ilyen alkalommal vágtatva menni nem volna szabad, amint azt tette.

— **Tombola.** A népünnepélyre küldött tárgyakat tegnap sorsolták ki, és pedig kihuzattak a következő számok: 135, 132, 46, 66, 207, 156, 105, 145, 204, 249, 238, 86, 234, 85, 248, 18, 177, 24, 152, 82, 99, 172, 12. A legelső kihuzott szám tulajdonosa a legértékesebb tárgyat kapja, és igy tovább. A kiknek ilyen számu sorsjegyei vannak, jelentkezzenek a Némedy testvér urak üzletében, hol a tárgyakat átvehetik.

— **A francia kormány** René de la Brosse nagyhirü fiatal francia mérnököt európai körutra küldötte a nagyobb vizi müvek és vizi épitmények tanulmányozására. A mérnök Görögországban kezdte meg tanulmány-utját, és onnan országunkba jött, a nagyobb vizi müveket tanulmányozandó. A mult héten látogatta meg a kunszentmárton—mindszenti szakaszt a szakasz-tisztviselők kalauzolása mellett, és a látottak fölött teljes megelégedését fejezte ki; különösen kiemelte a szakasz kitünő felszerelését védelmi eszközökben. — A mérnök Sima Ferencz szakasz-igazgató vendégszerető tanyáján volt szálva, hol egy szép tekintélyes társaság jött össze a mérnök tiszteletére.

— **A lépfene-kór.** A p.-mesterszállási közlegelőn lévő ökörcsordában is esett már a napokban két ökör a járványos lépfene-kór áldozatául. Városunk ügybuzgó állatorvosa ez idő szerint is a nevezett pusztán időzik, hogy a járvány mérvéről, nemkülönben az előzetesen 600 drb. gulyabeli marhán eszközölt Pasteur-féle védő oltás eredményéről meggyőződést szerezzen.

— **A cár mint kiállitó.** A koppenhágai kiállitásba a cár néhány pompás tányért küldött saját asztali készletéből E gyönyörü darabok készitése és diszitése különös és ép oly drága kedvtelés. A tányér belső lapján inkább katonailag pontos, mint festőileg szép csata- és diszszemle-jelenetek láthatók, melyek az összes orosz hadsereg ezredviseleteit tüntetik elő, a főhadsegéd egyenruhájától kezdve le az utolsó cserkeszig. Valóságos hadi szertár — egy tányéron. A tányér terjedelmes széle vastagon meg van aranyozva, valamint egyéb részei is, melyekre nem terjed ki a hadi festmény. Minden tányérra 40 tiszta arany rubel használtatik föl. A tisztek fejei mind jól talált arcképek. Minden uj tányér az egyenruházatban időközben beállt változás figyelembe vételével készül. Ily módon az egész evőkészlet eddig 65,000 rubel értéket képvisel. Ha díszebédeken e tányérokat használják, mindenikre kristálylapot helyeznek s az ételeket erre rakják. — A cárné két csoda szép, négy láb magas és gazdagon diszitett porcellán-vázát küldött a kiállitásra. A tárgyak közül, miket az öt cári gyár ésipartelep küldött, kitünik két rohodonit-váza, melyeknek értéke 28,000 rubel; továbbá két, csupán kőből és aranyozott bronzból készitett szekrény; főként világos barna jaspisból, az ajtók sötétkék lapislazuliból készültek, melybe szines jaspisból csoda szép állat- és növényképek vannak letéve. Egy-egy szekrénynek az értéke 17,000 rubel; mindkettő az orosz cárnéé.

— **Lefőzte.** Lee hires északamerikai tábornoknak kedvtelései közé tartozott vendégeit nem a legfinomabb tréfákkal bosszantani. Egy izben együtt ebédelt egy skót őrnagygyal. Javában folyt a poharazás, a mikor a tábornok egy gyöngéje miatt elnézést kért vendégétől: azt mondva, hogy—ha egy keveset ivott — szokása a skótok fölött élcelődni. — „Soha se zavartassa magát tábornok ur“ — viszonzá az őrnagy. — „A legkevésbé pedig általam, a kinek szintén van egy gyengém, a melyért most már van bátorságom elnézést kérni“. — „De hiszen sérteget, őrnagy!“ — udvariaskodott a tábornok; — „csak tessék egész zavartalanul élni a gyöngéjének!“ — „Köszönöm!“ — „Hanem hát mi is az ön gyöngéje?“ — kérdé a tábornok. — „Potom csekélység! Valahányszor hazámat udvariatlan szóval illeti valaki, fogom a spanyol nádbotomat s jártatom az illető hátán mindaddig, a mig csak föl nem hagy az udvariatlansággal. Ennyi az egész“. — Lee tábornok aztán erre, érthető okokból, nagyon udvarias volt, — legalább is a skótokkal szemben.

— **A „BUDAPESTI HIRLAP“-nak** a hazai müvelt olvasóközönség vetette meg alapját. A lap eleitől fogva megértette a magyar közönség szellemét; minden pártérdek mellőzésével küzdött nemzetünk- és fajunkért, ez egyetlen jelszóval: magyarság! Viszont az ország legkiválóbb intelligenciája is azonositotta magát a lappal, fölkarolva azt oly módon, mely páratlan a magyar ujságirás történetében. A hazai sajtóban máig a legfényesebb eredményt a „Budapesti Hirlap“ érte el; legnépszerübb, legelterjedettebb lapja az országnak. A külső dolgozótársak egész seregén kivül, a szerkesztőségnek annyi belső tagja van, a mennyivel egy magyar lap sem dolgozik; minden rovatot külön vezető gondoz, a hely tudósitókon kivül, a kik a nap történetét irják. Minden fontosabb bel- vagy külföldi esemény felől rendes levelezőn kivül saját külön tudósitó értesit közvetlenül; a távirati szolgálat immár oly tökéletesen van berendezve, hogy elmondhatjuk: nem történik a világon semmi jelentékeny dolog anélkül, hogy a „Budapesti Hirlap“ arról rögtön ne adjon hü és kimeritő tudósitást. A „Budapesti Hirlap“ politikai cikkeit Kaas Ivor báró, Rákosi Jenő, Balogh Pál irják más kiváló hazai publicistákkal hiven a lap független, magyar, pártérdekeket nem ismerő szelleméhez. Politikai hirei széleskörü összeköttetések alapján a a legmegbizhatóbb forrásokból származnak. Az országgyülési tudósitásokat a gyorsirói jegyzetek alapján szerkeztik. Magyarország politikai és közélete felől távirati értesülésekkel látnak el rendes levelezők, minőkkel minden városban, sőt nagyobb községben is bir a lap: a „Budapesti Hirlap“ távirati tudósitásai manap már teljesen egy fokon állanak a világ-sajtó legjobban szervezett hirszolgálatával. Európa összes metropolisaiban Londontól Konstantinápolyig saját tudósitók vannak, a kik ugy az ott történő eseményeket, mint az elektromos dróton oda futó hireket rögtön megtáviratozzák. A külföldi rendes tudósitókon kivül minden fontosabb esemény felől a szerkesztőség külön kiküldetésü tagjai adnak gyors és bő értesitést. A „Budapesti Hirlap“ e célokra havonkint oly összeget fordit, mint a mennyi ezelőtt 10 évvel még egy egy hirlap egész költségvetése volt; de sikerült is elérnie, hogy ma a legjobban, leggyorsabban értesülő organuma a sajtónak. A „Budapesti Hirlap“ „Tárca“-rovata Teleki Sándor gróf, Tóth Béla, Rákosi Viktor (Sipulusz) és több kiváló irók közremüködése mellett, a lapoknak egyik erőssége s mindig gondot fordit rá, hogy megmaradjon előkelő szinvonalán. A napi rovatokat kitünő zsurnaliszták szerkesztik s a helyi értesülés ismert legügyesebb tudósitókra van bizva. Rendőrségi és törvényszéki rovatai külön-külön szerkesztői a főváros sötét eseményeit is mindig oly hangon tárgyalják, hogy a „Budapesti Hirlap“ helyet foglalhat minden család asztalán A közgazdasági rovatban a magyar gazda, birtokos, iparos, kereskedő megtalálja mindazt, a mi tájékozására szükséges. A regény csarnokban kiváló irók legujabb müveit közöljük. Az előfizetés föltételei: Egész évre 14 frt, félévre 7 frt, negyedévre 30 frt 50 kr, egy hóra 1 frt 20 kr. Az előfizetések vidékről legcélszerübben postautalványnyal eszközölhetők következő cim alatt: A „Budapesti Hirlap“ kiadóhivatalának, IV. kerület, kalap-utca 16. szám.

— **Kik hurczolják be a ragályos betegségeket a városokba községekbe?** A csavargók, kéregetők, toloncsok és oláh czigányok. Ez utóbbiakról hitelesen ki van mutatva, hogy midőn pár év előtt a fehérmegyei Csecse községen keresztül vonultak, rá másnapra kitört ott a roncsoló toroklob a gyermekek közt, kik közül alig egy-két hét lefolyása alatt, száznál többen vándoroltak ki apró koporsóikban a temetőbe. A vizsgálat később kideritette, hogy a községen átvonult czigányok kocsijában egy torokbajosgyerek is feküdt betegen, a ki körül az csecsei kis gyermekek összegyültek, e közben ragadt el rájok a pusztitó torokbetegség.

— **Sirrablás.** A szegedi közkorház temetőjében, irja a „Sz. H.“ — rut büntettet követet, el a napokban egy elvetemült ember, maga a sirásó. Megrabolt egy sirban fekvő halottat s mikor észrevette, hogy a tett kitudódik, megszökött. A halott neve Ixner András, szolga volt a vasuti leszámoló hivatalnál s a mult hét végén halt meg a kórházban. Vasárnap temették el onnan. A koporsót két korhási szolga és a két leszámoló hivatal szolgaszemélyzete kisérte ki a temetőbe. A kórház temetője messze van s mikor kiértek a koporsóval, Kundek András, a sirásó, még nem ásta meg a sirt. Az elhunyt társai nem akarták ezt megvárni s a temetőt elhagyták, mielőtt a koporsó bele lett volna téve a sirba. Kundek pedig, mikor magára maradt, ásott egy félméter mélységü sirt, abba tette bele a koporsót. S mikor bealkonyodott, hozzá kezdett rettentő munkájához. A koporsót kihuzta a sirból, a tetejét fölfeszitette s kivonszolta belőle a halottat. Az elhunyton uj fekete ruha volt; ezt lerángatta a testről s csak a fehérnemüt hagyva rajta, visszatette a koporsóba. Erre rádobta a födelet s ugy helyezte vissza a sirba, a melyre ismét ráhuzta a földet. Hétfőn Ixnernek valamelyik társa kiment a temetőbe, s mikor onnan visszajött, panaszt tett a kórházgondnokságánál, hogy elhalt társának a sirja nincs eléggé mélyre ásva. Gácsér segédgondnok rögtön kiment a kórházszolgákkal a temetőbe s megvizsgálta a sirt. Kundek sirásó akkor, midőn a segédgondnok a temetőben ment, még ott volt. De mikor látta, hogy Ixner sirját vizsgálják, félrevonult s egy alkalmas pillanatban eltünt. Megugrott. Gácsér fölbontatva a sirt, a koporsót föltörte, a holtat megrabolt állapotban találta. A holttestet ezután ruhába öltöztették, leszögezték a koporsót s a rendes mélységre ásatták meg a sirját. Az árvamegyei, trencséni illetőségü Kundeke nyomozzák.

— **Az elhagyott kedves bosszuja.** Egyik közeli városban történt néhány nap előtt, hogy egy fiatal kereskedő sétált az utczán jegyesével. Egyszerre egy csinos és elegáns fiatal ember lépett hozzájuk s a hölgyhöz a a következő szavakat intézte: „Kisasszony, a kegyed vőlegénye gazember, ki elhagyta kedvesét és édes gyermekét. Nem akadályozhatom meg, hanem meg fogom őt

bélyegezni!" E szavak után, mielőtt a meglepett jegyespár a meglepetéstől magához tért volna, a kezében tartott vastag séta pálczával több csapást mért a vőlegény arczára. Mig az igy megbélyegzett ember segitségért kiabált, a menyasszony a faképnél hagyta őt. A támadó fiatal ember ellenállás nélkül engedte magát a rendőrséghez kisértetni, hol nőre ismertek benne. A bosszutól és izgalomtól pirultan beszélte el, hogy ő volt a vőlegény kedvese és egy éves gyermeke is van tőle, azért öltözött férfinak, mert csábitója annyira óvatos volt. hogy máskép nem tudta őt megközeliteni.

— **Gyomor**. Kapitány: Maga azt mondja, hogy nem ehetik komisz kenyeret. Ujonc: Igenis, kapitány ur. Kapitány: És miért nem? Ujonc: Mert a többiek ellopják tőlem.

— **Gyermekgyilkosság.** A fővároshoz közel fekvő Sziget-Szent-Miklós község határában tegnap körülbelül 4 hónapos leány csecsemő hulláját fogták ki a Dunából A pici lányka nyakára egy rongyos zsebkendő volt szoritva, ugy, hogy a bőr egészen be volt vágva. A holttest, teljesen meztelen volt s alig lehetett 2—3 napja a vizben. Orvosi vélemény szerint a csecsemő halálát megfojtás okozta s csak a halál beállta után dobták a holttestet a Dunába. Az esetről értesitették a rendőrséget és a pesti alsó járás szolgabiráját a nyomozás megejtése végett.

Csarnok.

A napraforgó regéje.

Jelige:
Kinyilott a napraforgó virága,
Oda fordul mindig a nap nyomába,
Hej a mi a napsugár a virágnak,
Az a legény a szerető leánynak!
(Népdal.)

Ki ne ismerné a napraforgót sárga szirmaival? Ki ne ismerné azon tulajdonságát, hogy folyvást a nap felé forditja szirmait és kiséri azt keltétől nyugtáig.

Ismétlődik ez napról-napra, ismétlődik azon század óta, mely a regét hozzá füzé, mit most fogok elmondani.

Az Aegei tengerben, Kisázsia keleti partjaihoz közel feküdt hios szigete, mely az Aegei tenger leggyönyörübb szigete volt, s nemcsak szép fekvése, szelid éghajlata és tiszta levegője miatt, hanem dus növényzete és terméseért is ismeretes volt a régiek előtt. Ezen sziget királya Androisz volt, kinek — gyönyörü szigete gazdagságán kivül — legszebb kincsét képezte egyetlen leánya, az angyali szépségü Klütia.

Klütia szép volt, minőt csak a legmerészebb költői phantazia tudhat elővarázsolni, s egyszerü tollal nem is lehetne leirni az ő habtermetét, arany haját, ajkinak pirosságát, ragyogó szemeinek kékségét, mely meg zégyenitette szülőföldjének örökké ragyogó kék egét. Szépsége mellett jó is volt Klütia, rabszolganői a legnagyobb szeretettel viseltettek iránta, apja nem sokat törődött vele, ő mással volt elfoglalva, s mindent saját kedve szerint hagyott tennie, különben felfoghatjuk apjának nem törődését, ha figyelembe veszszük, hogy az azon korbeliek mily kevés gondot forditottak a nőkre.

Klütiának csak rabszolganői voltak azok, kik nála az apa vagy anya szeretetét pótolták, mert anyját ugyszólván nem is ismerte; azt az édes anyai szeretetet, mely gyermekét anyai gyöngédséggel árasztja el, nem ismerte Klütia. Az ő tanitómestere a szép természet volt, attól tanulta a mi nemes csak az emberi keblet eltöltheti.

A háris patakjának partjain gyönyörü liget terült el, ide szokott kimenni Klütia rabszolganőivel, kiket azután elbocsájtott magától, hogy mulassanak kedvükre, ő pedig beljebb ment a liget egy tisztásabb helyére, hol a tiszta háris habjai csillogtak a nap ragyogó sugaraiban, Ide szokott ő kijárni és itt leült a zöld pázsitra, mely a patak partján elterült; itt nézte Klütia, mint cseveg a patak tiszta habja a föléje hajló nefelejcsnek édes tulvilági hangon regéket; itt gyönyörködött az arany halacskák vidám lubiczkolásában, a kis bogárkák zümmögésében, a dalos madárkák énekében.

Ugy elhallgatta azokat az egyszerü kis dalosokat, melyek ártatlan keblök tiszta fohászát zengték a hatalmas Zeüsznek, ki nekik az életet adta, oh mert az állatok sokkal háladatosabbak, mint az emberek, ők megemlékeznek jóltevőikről.

Oly jól találta magát Klütia itt, Zeüs tiszta ege alatt, a nagy természetben, annak hü fiai között, itt a csevegő kis patak illatos virágokkal benőtt partjain, hogy többször azon vette magát észre, midőn a nyájas Széléne (hold) feljött és hazatérésre intette Klütiát;

Egy napon ismét a liget tisztásán merengett Klütia és éppen hazatérésre gondolt, midőn a közelben deli ifjut pillantott meg, milyent még nem látott. Szemeik találkozának és mindketten megbüvölve állottak egy darabig, de mikor az ifju feléje közeledett, rabszolganőihez futott és azokkal együtt gyorsan elhagyta a ligetet.

Klütia keblében egy különös érzés keletkezet, minek nem tudott nevet adni, ami egészen eltöltötte keblét, tőle nem tudott szabadulni. — Bármerre forditotta tekintetét, mindig ugy képzelte, hogy azt a delí, ifjut látja, annak hivó hangját hallja.

Nyugtalan volt, nem találta sehol helyét, semmi sem esett neki jól. Az az örökké ragyogó vidámság eltünt arcairól, helyét bizonyos néma bu foglalta el. Ugy várta már, hogy künn lehessen ismét a szabadban, ugy vágyott látni azt a deli ifjut.

Künn a ligetben nem gyönyörködött most a virágok tarka ezreiben, hanem leült a patak partjára, körülnézett, vajjon nincsen-e itt, kit ugy vágyott látni, de őt nem látta, azután szemeit egy pontra szögezve, bámult maga elé. — Ezerféle gondolatok villantak meg szép fejében, midőn egy kis zörrenésre felrezzenve felugrik, de tovább menni nem tud, ott áll előtte, kiért epedett, kiről ábrándozott, s a következő percben egymást karjaikba zárják és mindkettőjük arcán elömlik a végtelen boldogság mely a két szerelmes szivét eltöltötte.

Ott tartotta Héliosz, a nap Isten keblén a gyönyörü földi leánykát, bámulva ragyogó szemeit, ékes termetét, milyennel csak Olymposz istennői birtak. Ott tartotta keblén még sokáig Héliosz Klütiát és fogadtak egymásnak örök hüséget.

Klütia boldog volt s ugy tetszett neki, hogy az egész természet megváltozott körülötte minden szebbnek, jobbnak, ragyogóbbnak tünt fel előtte, mióta nevet tudott adni érzelmének, mióta elmondta e varázs szót „szeretlek." — Oh mennyi bübáj is van e szóban: szeretlek, midőn azt egy tiszta kebel, egy ártatlan sziv ejti ki először, mely azelőtt nem ismerte a szerelmet, nem tudta, mi a szivnek rendeltetése, csak mikor kimondta a szeretlek szót, csak azóta tudja, hogy a sziv szerelemre van teremtve, hogy a szivnek szeretni kell.

De Klütia boldogsága nem volt állandó, nincs oly csekély boldogság, mit meg ne irigyelnének az emberek egymástól és gonosz, irigy lelkükkel azon mesterkednek folyvást, hogy földulják a boldogságot, a hol találnak.

A természet szép gyermekének boldogságát is feldulta az apai önkény. Androisz, midőn megtudta leánya és Heliosz viszonyát, értésére adta Klütiának, hogy Héliosztól mitsem akar tudni, mivel az őt egy vendégség alkalmával nagyon megsértette. És hogy szavainak, nyomatékot adjon, leányát elzáratta egy magános helyre és ott körülvétette őrökkel. — Hiába volt Klütia esdeklése, hiába volt minden kérés, a harcban nevekedett Androisz szivét nem lágyitotta meg leányának esdeklő szava, az apai dölyf nem hajlott meg.

Ott volt őrizet alatt Klütia, nem volt szabad sehova se mennie, nem mehetett hozzá senki sem. — Keblét a legkimondhatatlanabb fájdalom járta át, az a kin az, a kétségbeesés kinozta szivét, milyen fájdalom, milyen kin csak egy igazán szerető kebelt érhet, midőn attól van elszakitva, kit őrült hévvel szeret, kiért oda adná életét, csak még egyszer szivére ölelhesse.

Kora reggeltől látta a végtelen messziségben kedvesét, amint aranyos szekerén ülve, négy tüzes ménét igazgatta égi körutján, hogy a földi embereket elárassza jótékony meleggel, világossággal. — Nézte sóvárogva, nézte epedve, hogy szinte szive szakadt meg a vágy miatt. És este hiába várta kedvesét, Héliosz nem jöhetett, az őrök távol tarták.

Igy telt el a másik nap is. Harmadik nap szive, repedt meg Klütiának, tovább nem birta kiállani, a sovárgás, a vágy megölte a szép leányt.

Eltemették a patak partján, nyiló rózsák s a vadvirágok ezrei közé. A test meghalt, de a szellem nem az nem halhat meg, az örök, végtelen, annak nem szabhat határt sem idő, sem az apai önkény.

A szerelem uj létért való küzdelemre birta a szellemet, hogy kitörjön a sirból és uj életet kérjen magának, hogy uj alakban követhesse kedvesét, hogy álthassa azon drága lényt, ki neki mindene volt, mert tiszta szüzi lelkének első szerelmével szerette.

Negyed nap hajnalán karcsu szép sárga virág nőtt Klütia sirjából, mely amint feltünt Héliosz a keleti látáshatáron, feléje forditotta sárga szirmait és kisérte lépésről-lépésre, soha egy pillanatra sem forditva másfelé szirmait, mig ragyogó kedvese a nap nyugodni nem tért és akkor is szomoruan hajtá fejét a táj felé, ho letünt kedvese.

És ez ismétlődött napról-napra, ismétlődik annyi századok óta, mely a regét hozzá füzé. Sok változott azon idő óta, csak Klütia, a napraforgó szerelme maradt változatlan ragyogó kedveséhez.

N. Dèry József.

Gazdasági és üzleti értesiést

Budapest, junius 24.

A lefolyt hét időjárása elég kedvező volt; a gyakori esőzések a vetések és kapásnövények fejlődését jelentékenyen előmozditották, s tekintettel erre a körülményre, talán még jó középszerü termésre lehet kilátásunk.

A budapesti gabonapiaczon a lefolyt hét üzlete lanyha volt és folyvást árgyengülésekkel járt. Buza: a lefolyt héten különösen sokat vesztett árából; nem mult el egy nap sem kisebb-nagyobb árveszteség nélkül; az árcsökkenés 30 krra tehető a finomabb fajtáknál, és 35—40 krra az alsóbbrendü minőségeknél; a hozatal mintegy 160,000 mmázsára rugott, mig az eladások fél annyit sem tettek ki. — Rozsban az árgyengülés a lefolyt héten legalább is 30 krra tehető; első renak áruért helyben 5.45 krnál több nem és 5.50 frt csak kivételképen adatik; alsóbb rendü rozsért 5.30—40 frtnál nagyobb ár nem volt elérhető. — Árpa forgalma egyáltalán csak takarmányárura szoritkozik, miután a jobb minőségek hiányában vannak ugy a kinálatnak, mint a keresletnek; takarmány árpa sertéshizlalóink részéről élénk kérdezés tárgyát képezik, miután ezek, tekintettel a tengeri árak kivételes viszonyaira a kukoricza-vásárlástól lehetőleg tartózkodnak; e körülmény daczára e csik sem volt képes árait fentartani.

Zab: az általános lanyhaság befolyása alól még aránylag legjobban óvhatta magát, valószinüleg azért, mert az értesitések e gabonafaj aratás kilátásairól nem annyira reménydusak, mint a többi csikkeknél; helyben a fogyasztók a mértékletesen érkező kocsirakományokért minőség szerint 4.80—5 30 frtoi fizetnek. —

Tengeri: folytonosan jelentékeny mértékben hozatik; szabad áruból kevés szállitattik és ez kezdetben 5 frt40 krral később 6 35—40 frttal talált elhelyezést.

Határidő-üzlet: a forgalom lanyha, Buza tavaszra 7.02—7.01 frt között ingadozott s végül 6.78—6.80 frton állapodott meg, buza őszre 7.18—7.20 frt.— Tengeri: junius—juliusra 6.90 frt, julius—augusztusa 6,36—6.38 frton Uj tengeri 1889 május—juniusra 543—5.47 frt. — Zab: őszre 5.38—5.40 frt.

Zsiradékok. Disznózsir: első minőségü városi zsir hordóstul 63 frt. — Szalonna: vidéki 55—56 jrt, első minőségü táblaszalonna 58. frt, füstölt szalonna 57 frt. — Fagygyu 33 frt.

Sertés-üzlet: Magyar szeeet 240—320 kil, 52—53 kr. 180—240 k. 50—51 kr, vén 300 kilón felül 48—50 kr, vidéki 49—50 kr, Eleségárak: Tengeri uj 6 frt 85 kr, árpa 6.50 frt. — Kőbányán.

Marhavásár A mált heti marh vásárra fölhajtatott 2262 nagy és 784 apró marha. Eladatott 53 bika, drabja 85 160 frtig; 1261 ökör, párja 180—290 frtig; 64 bivaly párja 110—210 frtig; 739 vágótehén, párja 120—180 frtig; 824 borju drbja 18—26 frtig; — bárány, párja — frtig Ökörhus 39—35 frtig, tehénhus 37—40 frtig, bivalyhus 35—40 frrig; borjuhus (élő sulyban.)

A p.-tenyő—kunszentmártoni és kunszentmárton—szentesi vasut menetrendje.

Érvényes 1888. junius hó 1-ső napjától.

Szolnok—Kunszentmárton—Szentes:

Szolnokról indul	3	óra	36	p.	d.	e.	11	óra	55	p.	d.	e.
Szajol	„ 4	óra	17	p.	d.	e.	11	óra	26	p.	d.	e.
P.-Tenyő	„ 4	óra	41	p.	d.	e.	12	óra	44	p.	d.	u.
Kengyel	„ 5	óra	09	p.	d.	e.	1	óra	14	p.	d.	u.
Martfü	„ 5	óra	40	p.	d.	e.	1	óra	44	p.	d.	u.
T.-Földvár	„ 6	óra	02	p.	d.	e.	2	óra	17	p.	d.	u.
Homok	„ 6	óra	15	p.	d.	e.	2	óra	32	p.	d.	u.
K.-Szt.-Márt.	„ 7	óra	12	p.	d.	e.	3	óra	25	p.	d.	u.
Tőke	„ 7	óra	42	p.	d	e.	3	óra	56	p.	d.	u.
Szentesre érkezik	8	óra	16	p.	d,	e.	4	óra	30	p.	d.	u.

Szentes—Kunszentmárton—Szolnok:

Szentesről indul	5	óra	36	p.	d.	e.	11	óra	45	p.	d.	e.
Tőke	„ 6	óra	13	p.	d.	e.	12	óra	22	p.	d.	e.
K.-Sz.-Márt.	„ 6	óra	58	p.	d.	e.	1	óra	07	p.	d.	u.
Homok	„ 7	óra	37	p.	d.	e.	1	óra	48	p.	d.	u.
T.-Földvár	„ 8	óra	05	p.	d.	e.	2	óra	18	p.	d.	u.
Martfü	„ 8	óra	23	p.	d.	e.	2	óra	37	p.	d.	u.
Kengyel	„ 9	óra	04	p.	d.	e.	3	óra	20	p.	d.	u.
P.-Tenyő	„ 9	óra	31	p.	d.	e.	3	óra	43	p	d.	u.
Szajol	„ 10	óra	01	p.	d.	e.	4	óra	20	p.	d.	u.
Szolnokra érk.	10	óra	30	p.	d.	e.	4	óra	49	p.	d.	u.
Budapestre érk.	1	óra	55	p.	d.	u.	8	óra	20	p	d.	u.

Ezen menetrendnél a budapesti idő irányadó.

148—vh. 888.

Árverési hirdetés.

Alulirt kir. végrehajtó ezennel közhirré teszi, hogy a kunszentmártoni kir. járásbiróság 1079—888. sz. végzésével Kann és Hleller budapesti lakosok részére Czakó Ignác p.-gyalui lakos ellen 129 frt 40 kr. követelés és járulékai végett elrendelt kielégitési végrehajtás folytán biróilag lefoglalt és 400 frtra becsült buza nyilvános árverés utján eladatik, minek is Puszta-Gyalun, alperes lakásán leendő eszközlésére határidőül 1888. évi julius hó 2-ik napjának délelőtti 9 órája ezennel kitüzetik, melyre a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy ezen ingóság az árverezésen készpénz fizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is a legtöbbet igérőnek el fognak adatni.

Kunszentmárton, 1888. junius hó 23-án.

ÁDÁM JÓZSEF
kir. bir. végrehajtó.

Kun-Szent-Márton, 1888. Nyomatott a kiadótulajdonos Sima Ferencz könyvnyomdájában.